

tvor, který kdysi býval Tarquiniem Superbem. Tógu neměl pranou několik tisíc let, visela z něj v rozpadajících se cárech. Jeho tělo se schlo, zbyla jen zčernalá kostra. K čelisti a lebce se lepily kusy mechu a tvořily legrační vousy a účes. Hrudním košem se mu vinuly pramínky zářivého fialového plynu a obkružovaly klouby, stoupaly po krku do lebky a osvětlovaly oční důlky zářivě fialovou barvou.

Ať byl ten fialový plyn cokoli, zdálo se, že drží Tarquina pohromadě. Jeho duše to asi nebyla. Pochyboval jsem, že vůbec kdy jakou měl. Spíš to byla jeho ryzí ctižádost a nenávisť, umíněné odmítání vzdát se, bez ohledu na to, jak dlouho je mrtvý.

Vypadalo to, že král právě nadává dvěma strážím, které Hazel odvelela.

„Volal jsem vás snad?“ ptal se král. „Ne, nevolal. Tak co tu děláte?“ Kostlivci se na sebe podívali, jako by je to taky zajímalo.

„Vraťte se zpátky na svá místa!“ houkl Tarquin.

Stráže odpochovaly tam, odkud přišly.

V místnosti zbyli tři eurynomové a půl tuctu zombie, ale zdálo se mi, že přímo pod naším balkonem jsou ještě další. A co hůř, ty zombie, nebo vrykolakai, nebo jak jim chcete říkat, byli bývalí římsí legionáři. Většina jich byla pořád oblečena do bitvy v pomačkané zbroji a potrhaném oblečení, kůži měli oteklou, rty modré, v hrudích a na končetinách zely otevřené rány.

Břicho mě rozbolelo skoro nesnesitelně. V hlavě se mi pořád dokola ozývala slova proroctví: *Apollón najde smrt, Apollón najde smrt.*

Lavinia vedle mě se třásla, do očí jí stoupaly slzy. Upírala pohled na jednoho z mrtvých legionářů, mladého muže s dlouhými hnědými vlasy a těžce spálenou levou tváří. Bývalý kamarád, došlo mi.

Hazel popadla Lavinii za rameno – snad aby ji uklidnila, snad aby jí připomněla, že má být zticha. Meg klečela vedle mě z druhé strany, brýle se jí leskly. Zoufale jsem zatoužil po fixu, abych jí začernil ty kamínky.

Vypadalo to, že počítá nepřátele a zvažuje, jak rychle by je všechny dovedla vyřídit. Dost jsem věřil jejím šermířským schopnostem, zvláště když nebyla vyčerpaná z ohýbání eukalyptových stromů, ale zároveň jsem věděl, že těch nepřátel je hodně a jsou moc silní.

Sáhl jsem jí na koleno, aby si mě všimla. Zavrtěl jsem hlavou a zaklepal si na ucho, připomněl jí, že jsme sem přišli slídit, ne bojovat.

Vyplázla na mě jazyk.

Takhle si my dva rozumíme.

Tarquin pod námi zabručel něco o tom, že není schopen najít pořádnou pomoc. „Viděl někdo Caelia? Kde je? CAELIE!“

Za okamžik se z boční chodby přištrachal eurynomos. Klekl si před krále a zařval: „JÍST MASO! BRZY!“

Tarquin zasyčel. „Caelie, o tom už jsme mluvili. Vzpamatuj se!“

Caelius si vlepil facku. „Ano, můj králi.“ Jeho hlas měl teď odměřený britský akcent. „Je mi to velice líto. Flotila pluje podle plánu. Měla by dorazit za tři dny, právě při krvavém měsíci.“

„Výborně. A co naše jednotky?“

„JÍST MASO!“ Caelius se zase plácl. „Omlouvám se, pane. Ano, všechno je připraveno. Římané nemají podezření. Až se obrátí, aby čelili imperátorům, udeříme!“

„Dobře. Důležité je, abychom ovládli nejprve město. Až dorazí imperátoři, chci ho mít už pod kontrolou! Zbytek Bay Area si můžou spálit, jestli chtějí, ale to město je moje.“